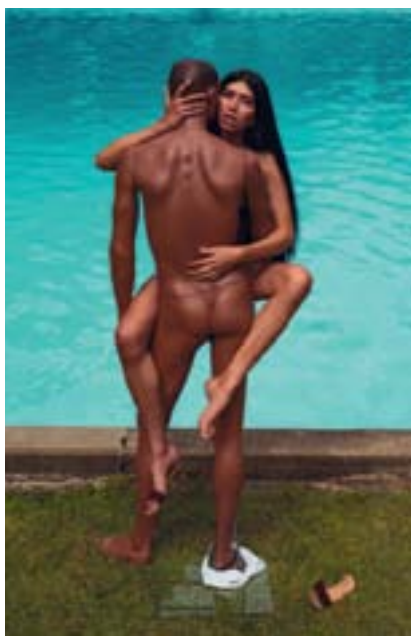

@lucie_drdoва

#artblok

Lucie Drdové

NADVLÁDA TĚLA

Na budově newyorského Whitney Musea bude ještě několik dnů viset dráždivý billboard s krásnou brunetkou v něžně bílém prádle na sladce růžovém koberec. Pozice ženského těla a výraz ve tváři s pootvřenými rty naznačuje silné sexuální vytržení. Vizualní obraz je doplněn o několik panenek Barbie, také v bílé kraje, poházených přes modelčino tělo. Zobrazená žena je americká umělkyně Martine Gutierrezová, jež se pasuje do role „objektu“ domnělé reklamy a současně je jeho múzou. Při bližším pohledu se však rozvíjí další vrstva referencí a moralizujících předpokladů, „skrytá“ pod názvem Supremacy (nadvláda).

Panenky nejsou nijak nevinné. Tahají ji za vlasy a opírají se do jejích stehen. Dvě z nich drží zámotek bílé nitě, ze které jsou intimní kousky nejspíš utkány. Prvotní erotický dojem se náhle mění v bolest. Mladá žena je vystavena útoku panenek Barbie, reprezentujících sexistický ideál dokonalosti. Součástí projektu Supremacy byla také událost formulovaná jako konference pro

zvané. Uvnitř muzea došlo ke korporátnímu „retreatu“ ve formě performance. Její podobu lze vidět na instagramovém účtu umělkyně @martine.tv. V krátkých záběrech jsou zachyceny útržky smyslné a expresivní scénografie zobrazující ženu jako dominu tančící v černém prádle na stole, kolem kterého sedí muži v oblecích.

Gutierrezová, mileniálka více etnicit s nebinární identitou, si vybudovala nepřehlédnutelnou pozici ve světě současného umění. Prostřednictvím performance, filmů či textů vytváří narativní scénáře, ve kterých využívá stávajících klíše světa reklamy a módního průmyslu, aby tak referovala o identitě z perspektivy genderu, rasy nebo společenského postavení. Daleko víc ji zajímá, co divák v jejích obrazech nachází, než vlastní iluze. Využívá osobních referencí, fetišů a kulturních intimností z nesprávných překladů jako komentářů k politice autonomie a konsenzu.

Obdobně se za lesklou obálkou časopisu s názvem Indigenous Woman projektuje vlastní téma o mayském dědictví a současné

percepci domorodých identit. Na více než sto stranách opět samu sebe výrazně stylizuje do pseudomódních fotografií. Její práce rezonovala v roce 2019 na hlavní výstavě Benátského bienále.

V období pandemie Gutierrezová přišla s „kampaní“ ve veřejném prostoru, kdy se inspirovala ikonografií mytických a historických ženských postav. Anti-Icon představovala v deseti obrazech ve třech amerických městech na bezpočtu citylightů západní kánon ženské krásy. Umělkyně vytvořila dynamickou hru vycházející z tradičního čtení poz žen jako Afroditá, Kleopatry, trojská Helena nebo Judita, jež mají literárně-historické konotace. Své „masky“ vytvořila z nejlevnějších materiálů. Obsáhla tak esenci nadčasovosti vnímání těla, a přesto se během měsíce plakáty vyměnily za jinou módní „kolekci“. Na otázku, co považuje umělkyně za neocenitelné, odpověděla, že je to „svoboda být sama sebou“.

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdovalgaller.com